

NYA Mäktaren

VOLYM XVI

Teologisk bilaga till Kyrka och Folk nr 22-23/07

Mirakulöst helande idag

av Mikkel Vigilius

*Författaren är lärare vid Luthersk Missionsforenings Højskole i Hillerød, Danmark
Artikeln har tidigare varit publicerad i Båndet.*

Gär det en månad utan att det sker? Att vi blir påmind om en kristen som blivit drabbad av en svår sjukdom. Kanske är det livshotande och kanske handlar det om någon som enligt vår förväntan borde ha ett långt liv framför sig. Är det någon som vi känner kastar det en mörk skugga över vår vardag. Är det någon inom vår familj eller vänkrets kan mörkret överväldiga oss.

Finns det ljus i detta mörker?

När en sådan situation uppstår, söker vi genast efter medicin och hjälp för att personen skall bli frisk. Ofta finns det hjälp att få. Vi har mycket att vara tacksamma för på detta område i vår tid! I min egen familj har vi flera gånger upplevt att livshotande sjukdom blivit botad genom mediciner som läkarvetenskapen har utvecklat under den senaste generationen. Låt oss tacka Gud för dessa goda gåvor, och låt oss använda oss av dem i bön till honom.

Vem är det som botar genom en medicinsk behandling? Sist och slutligen är det Gud. Han är den som råder över all sjukdom och allt helande. Det finns ingen motsättning mellan att söka hjälp hos Gud och att i bön till Gud söka hjälp hos läkare.

Men behandlingen kan dra ut på tiden och den kan visa sig vara verkningslös. Då tättnar mörkret igen och vi börjar söka efter andra möjligheter att få hjälp. Ofta är det i sådana situationer vi vänder oss till Bibelns ord om helande som svar på bön.

Helande genom bön

Det är gott att vi vänder oss till Bibelns ord om Guds makt att hela. De är inte förbehållna en särskild kristen gruppering, och det finns en lång men ofta förbisedd tradition inom missionsföreningarna att följa dessa ord. "Är någon bland er sjuk, skall han kalla på församlingens äldste, och de skall be för honom och i Herrens namn smörja honom med olja." Så lyder Jakobs vägledning i Jak 5:14, och den bör vi följa. Gud knyter starka löften till denna praxis, och många sjuka har upplevt att den ledde till att de blev uppresta från sjuksängen, att de blev fullständigt botade, eller att de blev tröstade och styrkta i tron på att de var i Guds allsmåttiga och kärleksfulla fadershand – mitt under lidandet.

Vi har inga belägg i Bibeln för att den rätta tron för enad med den rätta bönen alltid leder till helande. Paulus skriver att han blev tvungen att lämna sin medarbetare Trofimius i Miletus på grund av sjukdom (2 Tim 4:20), och Timoteus får goda råd för sin dåliga mage (2 Tim 5:23). Det finns inget tvivel om att dessa båda sjuka män hade en sann och levande tro. Men de blev inte helade.

Här påminns vi om en central biblisk sanning: Det är Gud som råder över helandet och ger det när och var han vill det. Det är en stor tröst och trygghet! I sjukdomen är vi inte överlämnade åt oss själva, till tillfälligheter eller onda andemakter. Vi är i händerna på den Gud som älskar högre än någon annan. Den Gud som ser mycket bättre än vi själva vad som tjänar vårt sanna och eviga bästa. Det är inte alltid det står klart för oss själva att det avgörande i vårt liv är att vi blir bevarade hos Gud och når målet. Men det står alltid klart för Gud! Och han för oss till varje tid

► på rätta och goda vägar mot målet. Han för oss inte undan lidandet. Han gör något annat. Han går tillsammans med oss och före oss igenom det och använder det till att bevara oss hos honom – ända fram till målet. Och det är gott! Bättre kan det inte bli. ”Gud använder de medel, det måste du förstå, som medverkar till, att du målet kan nå – saligheten!” Det kan vi vila i. Helandet är helt i Guds händer, och det kan inte vara på något bättre ställe!

I Matteusevangeliet hör vi om en spetälsk som kommer till Jesus och ber om att bli botad. Det är värt att lägga märke till hans bön: ”Herre, om du vill, kan du göra mig ren.” (Matt 8:2) Denna bön är i djup samklang med Bibelns lära om gudomligt helande. Gud kan! Det skall det inte råda något som helst tvivel om det. Han är Herre över all sjukdom och allt lidande – ja över döden. Gud kan hela, men det är inte alltid att han vill, eftersom han ser att en annan väg är den bästa för oss. Detta förstår vi inte. Vi reagerar mot det. Till dels är det helt naturligt.

Den tunga och svåra sjukdomen är ond och gör ont, och slutligen kan den rycka oss från varandra och bort från livet. Hur kan Gud låta oss förbli i den? Det är oförståeligt för oss. Och mycket av den förkunnelse som ljuder i kristna sammanhang idag gör det bara svårare att förstå

Falsk förkunnelse – falsk förväntan

Framgångsteologin möter oss under många olika former. Men dess grundläggande budskap är det samma under varje tid: som kristna behöver vi inte bli drabbade som andra människor i denna världen av svår sjukdom, lidande och olycka. Gud är ju med oss! Och när Gud är med oss och är kärleksfull så vill han naturligtvis också ge oss ett gott och harmoniskt liv här i världen!

På ett plan vet vi att det är en lögn, men på ett annat plan suger vi det till oss. Vi har alla en framgångsteolog i oss, som tror, att livet som kristen egentligen borde vara lätt, enkelt och trevligt – när Gud är med oss. Och när vi själva eller en av våra allra närmaste drabbas av sjukdom, så tänker vi ovillkorligt, att antingen har vi nu kommit bort från Gud eller också har Gud svikit sitt ord och sina löften.

Här behöver vi få Skriftens ljus in över våra liv. För i Skriften ser vi tydligt att lidande drabbar Guds barn i denna världen. Job var världens mest rättsinniga och rättsskaffens man, och blev drabbad av obeskrivligt hårt lidande. Abraham var de troendes fader – och måste under svår anfäktelse och sorg vänta nästan hela livet på det utlovade barnet. Paulus var Guds utvalda redskap – och måste leva med en törntagg i köttet vilket förde honom till desperationens rand.

Var de bortglömda av Gud? Hade de kommit bort från honom? De var mitt i hans fadershand! De var omslutna av honom! Inget ont nådde dem utan att Gud ville det och såg att det tjänade till deras sanna och eviga väl.

Har Gud svikit sitt ord och sina löften, när sjukdom och lidande drabbar oss? Inte alls! Det är just vad Gud har förberett oss på i sitt ord! Vi går i denna världen genom lidande till härlighet (1 Pet 4:12-13, 5:1, 5:9-10). Vi

måste gå igenom mycket lidande för att komma in i Guds rike (Apg 14:22). Livet i denna världen är för oss alla förbundet med prövning och lidande (Rom 8:18). Vi lever i syndens, lidandets och dödens värld, och det är något som vi alla får märka. Några prövas hårdare än andra, men ingen går fri. ”Var man har sitt, stort eller litet.” Så är det här i världen och det behöver vi bli påmindra om så att vi inte bygger upp falska förväntningar på livet. Det är inte här i denna världen vi skall förvänta oss att finna ro, vila, själafrid och harmoni. Det är inte här vår längtan, drömmar, och hopp skall uppfyllas. ”Jorden har ej den ro, jag söker.” Det har den inte och det får den heller aldrig

Trösten under alla förhållanden

Vad är då trösten och evangeliet till kristna som är hårt drabbade? Evangeliet är först och sist detta: Att vi inte längre hör hemma i denna världen! Så sant vi är Guds barn, har vi fått ett nytt hem i himlen och på den nya jorden. Det är under alla förhållande vår tröst som övergår allt annat, vår verkliga rikedom och glädje. Vi har inte längre våra hem här i syndens, lidandets och dödens värld. Vi är bara här en kort tid och är på väg mot ett annat bättre och evigt hem. Vi är på väg mot härlighet, mot förlossning, mot nyskapelse – hela tiden. Snart bryter det fram. Frälsaren kommer. Vi skall se honom såsom han är, och då skall han omskapa jorden till Paradis igen. Det är verkligheten.

Gud handlar olika med oss under livet. Några kristna helas på ett förunderligt sätt från svåra sjukdomar. Vi skall med frimodighet be om helande, men vi måste först och sist räcka varandra den hjälp och tröst som gäller för alla troende i alla tider: Att vår förlossning är nära. Att den nya världen snart bryter fram. Att dagen närmar sig, då svårigheterna och smärtorna för alltid är över. ”Det skall komma en dag, då alla smärta skall bli glömd, inga mörka skymmer, inga tårar där vi ser. Där är frid och evig vår, evigt friden där består, vilken underbar dag det skall bli!”

Det är denna gåva som är den största tröst och hjälp för alla Guds barn under alla förhållande – också mitt i den svåraste sjukdom. Det är detta evangelium som är det klara ljuset i mörkret. Det går mot förlossning, uppståndelse och evig härlighet!

Den avgörande frågan

Mot denna bakgrund blir det klart vilket som är den avgörande frågan för den som lider av en svår sjukdom. Den avgörande frågan är inte, om Gud vill hela mig, så att jag under några få år här på jorden kan leva utan sjukdomens börda. Den avgörande frågan är denna: Har jag syndernas förlåtelse? Är jag frälst? Har jag del i det eviga livet?

Till sist handlar allt om detta!

Det är tankeväckande att lägga märke till vad Jesus säger till den lame mannen, som bärs till honom av fyra män: ”Var vid gott mod mitt barn. Dina synder är förlåtna.” (Matt 9:2)

Kan man föreställa sig ett möte med förbön för sjuka där detta sker? En lam blir förd fram och predikanten går

till honom, lägger händerna på honom med orden: ”Var vid gott mod. Dina synder är förlåtna – för Jesu skull.”

Jag är inte säker på om det skulle vara riktigt att göra på det sättet. Det är inte säkert att budskapet skulle bli förstått. Men det kan inte vara något tvivel om att det Jesus sätter främst, det måste vi sätta främst. Den första och största hjälp, vi måste ge till sjuka människor, är evangeliet om syndernas förlåtelse för Jesu skull. Ger vi dem något mindre än det, så sviker vi dem!

Vi vet inte om Jesus hade botat den sjuke om inte de skriftlärdade hade ifrågasatt hans myndighet att förlåta synder. Men vi vet, att helandet kom att tjäna som ett tecken på sanningen och trovärdigheten i evangeliet. Och just den funktionen hade också apostlarnas helanden (Apg 14:1-4). De skulle bekräfta ordet om nåden!

Så bör vi även se på de helanden som förekommer bland kristna idag. Som tecken på att evangeliet är sant. Att Jesus verkligen har tagit alla våra synder, alla våra sjukdomar och alla smärtor på sig (Jes 53:4). Fortfarande märker vi synden i oss, men den är försonad! Fortfarande märker vi sjukdomen och smärtorna hos oss, men de är övervunna! När Gud helar oss – så är det ett vittnesbörd om att Gud har makten över allt ont här och nu, och det är ett förebådande av den verklighet som väntar på den nya jorden, där vi äntligen skall vara befriade från all synd, sjukdom och smärta – för Jesu skull. Det är detta som är vår stora rikedom!

Tre provostener för sann själavård

Mot denna bakgrund bör vi hålla fast vid tre saker i själavården i mötet med sjuka i den kristna församlingen.

1. Evangeliet om syndernas förlåtelse och den eviga förlossningen genom Jesus måste lyftas fram som den stora och avgörande trösten, gåvan och hjälpen.

2. Vid förbön måste det tydliggöras att vi anförtror den sjuke i Guds goda händer och att han kan svara aningen med helande eller med nåd och tro till att bära sjukdomen.

3. Det måste strykas under att det inte finns något lagmässigt samband mellan en rätt och stark tro hos den sjuke och Guds mirakulösa helande.

Dessa tre hänsyn måste vi ha i minnet också när vi funderar på att erbjuda förbön för sjuka vid samlingar och konferenser i olika kristna sammanhang. Är det denna vägledning och omsorg som ges?

Vi kan inte nöja oss med att se efter om det talas om Jesus och om det finns människor som blir helade. Vi måste fråga efter vilken andlig vägledning som ges. Om vägledningen är falsk och obiblisk, måste vi hålla oss borta. Annars öppnar vi oss för påverkan från villolärande andar.

Dyrköpta helanden

Men vad då med dem som blir helade vid sådana möten? Bör vi inte glädja oss över att de får det bättre? Det är svårt att låta bli! Svår sjukdom är en tragedi, och möter vi någon som plötsligt har blivit befriad från denna börda, är den första och naturliga reaktionen att bli glad på den

människans vägnar. Men i nästa omgång måste vi fråga oss hur högt pris man fått betala för helandet. Det måste vi göra också i andra sammanhang.

Det utvecklas i dag medicinska botemedel som är baserade på användandet av provocerade aborter eller provrörsfoster. Det verkar som att man har möjlighet att bota eller i varje fall lindra mycket svåra hjärnsjukdomar med sådana medel. Om vi möter en person som blivit botad på detta sätt kommer vår första och naturliga reaktion givetvis vara att vi blir glada på den botades vägnar. Men i nästa omgång måste vi överväga om botandet var för dyrköpt. Som kristna kan vi i framtiden bli tvungna att säga nej till medicinska botemedel eftersom vi annars kan bli medansvariga i något som klart strider mot Guds ord.

Det samma måste vi vara beredda på i förhållande till mirakulöst helande. När vi står inför någon som erbjuder helande kommer vi inte förbi att kritiskt och prövande fråga om vilken andlig vägledning han ger i samband med sitt helande.

Kritisk prövning – ett kall från Anden

Men skall vi verkligen vara kritiska mot någon som bekänner tron, träder fram med Bibeln i handen, talar om Jesus och hjälper människor? Skall vi inte vara positiva och öppna för Guds Ande? Jo, vi skall vara öppna för Anden! Närmare bestämt för den Ande som talar i Skriften. Och vad säger denne Ande?

”Akta er för de falska profeterna, som kommer till er klädda som får men i sitt inre är rovlystna vargar.” (Matt 5:17)

”Mina älskade, tro inte alla andar utan pröva andarna om de kommer från Gud. Ty många falska profeter har gått ut i världen.” (1 Joh 4:1)

”Falska messiasgestalter och falska profeter skall träda fram och göra stora tecken och under för att om möjligt bedra även de utvalda.” (Matt 24:24)

När vi skall förhålla oss till och värdera förkunnare, är inte den avgörande frågan, om de talar om Gud och Jesus och om människor blir hjälpta. Den avgörande frågan är om de talar som Guds Ord! Om de hjälper de sjuka inte bara till helande men till sann och frälsande tro på Jesus.

I danskt sammanhang har det särskilt varit en helandepredikant som dragit till sig uppmärksamheten, Charles Endifon från Nigeria.

Charles Endifon

Endifon har varit i Danmark i flera omgångar. Han har blivit rikskänd för en rad odiskutabla helandeunder, och många missionsfolk har valt att gå på hans möten. Hur skall vi värdera en sådan förkunnare? Vi skall fråga vilken andlig vägledning han ger.

Charles Endifon är en typisk representant för framgångsteologin. Han predikar mycket enkelt och direkt att alla kristna bör vara friska. Gud vill det, och om vi bara är sant omvända och troende kommer vi att bli befriade från all sjukdom.

Går man in på Endifons hemsida på Internet kan man

se att den är överfull av hänvisningar till och anbefallningar av en annan förkunnare, T L Osborn som är en av USA:s mest långtgående framgångsteologer. Jag citerar från några av hans skrifter:

”Guds dröm för dig är att du skall vara full av liv, att du skall njuta obegränsat liv, att du hela tiden skall ha en god hälsa, att du skall möta succé och vara fylld av lycka, välsignelse och framgång.” ”Du kan få helande i stället för att vara sjuk. Du kan få frid i stället för att leva under press. Du kan få framgång i stället för att leva i fattigdom. Du kan bli en vinnare i stället för att vara en förlorare.” ”Sjukdom, nervositet, känslomässig oro, bitterhet, hjärtesorg, skam, fysiska skador och överhuvudtaget fruktansvärda och nedbrytande lidanden, antingen det är mentala, fysiska eller andliga, har sin grund i avsaknad av inre frid med Gud.”

Det är denna andliga vägledning Endifon tror på och hänvisar människor till. Själv koncentrerar han sig på helande, och här är budskapet mycket enkelt: Det är möjligt att bli helad, och Gud vill det! Lyckas det inte måste orsaken på ett eller annat sätt ligga hos människor själva. Det mer än antyds, att orsaken är en bristfull omvändelse och tro. I reportagen från hans möten får man beskrivet hur hans genomgående och upprepade fråga till dem som inte blir helade är: ”Har du verkligen tagit emot Jesus som din frälsare?” Med andra ord: Om du verkligen är frälst så kommer du nödvändigtvis att bli helad. När du inte blir det måste det tas som ett uttryck för att du är förtappad. En sådan andlig vägledning är helt enkelt själamord!

Till Endifons möten kommer det utan tvivel många hårt prövade kristna som söker efter Guds hjälp för att bli friska. Långt ifrån de flesta blir helade, och Endifon har bara en förklaring till deras lidande: att de står utanför Guds nåd.

De kommer till hans möten hårt plågade av sjukdom, men med tron på Jesus som deras frälsare. De återvänder hem lika sjuka som de kom, men nu med en starkt undergrävd tro. Vems gärning är det som blir gjord här?

Centrum i kristendomsförståelsen

När man skall pröva en förkunnare är det alltid bra att fråga sig vad han lägger tyngdpunkten vid. Det han lägger vikt vid visar vad som är centrum i hans kristendomsförståelse. Var ligger tyngdpunkten i Endifons förkunnelse? Enligt reportagen från hans möten ligger det entydigt på budskapet om att Jesus helar och här och nu vill ge oss ett gott liv på jorden.

På sin hemsida räknar han upp de tio huvudpunkterna i sin tro. En punkt är markerad: Jesus helar! Och så är det en annan punkt som saknas helt. Det står inte ett ord om det eviga livet. Allt handlar om livet här och nu, och om att få det gott här. Det är hans evangelium. Och det är helt och hållet falskt.

Prövar vi Endifons förkunnelse mot de tre hänsyn som vi formulerade ovan, representerar han en direkt motpol till sann biblisk själavård för sjuka människor.

1. Evangeliet om syndernas förlåtelse och den eviga

förlossningen i Jesus lyfts inte fram som den stora och avgörande trösten, gåvan och hjälpen.

2. Det blir inte gjort tydligt att man anförtror den sjuke i Guds goda händer – och att han kan svara antingen med helande eller genom att ge styrka till att bära sjukdomen.

3. Det blir inte gjort tydligt att helandet inte är beroende av att den sjuke tror tillräckligt starkt och fast.

Endifons förkunnelse och vägledning är ett ovanligt tydligt exempel på ett falskt evangelium och andlig villfarelse.

Endifons frukter

Vad sker med de människor som söker upp Endifon? Några helas, och ingen skall ta ifrån dem glädjen för det. Men vad blir konsekvensen på längre sikt? Om de öppnar sig för Endifons förförande beskrivning av Gud, Jesus och frälsningen, kan de sluta i en ännu större olycka än den de var i från början.

Andra – och de är de flesta – blir inte helade. Tar de till dig Endifons tolkning av deras lidande förs de mot andligt sammanbrott och avfall från tron.

Vad ingen får genom Endifons möten är det bibliska evangeliet om syndernas förlåtelse och evigt liv för Jesu skull och om välsignelsen av att vara i Guds goda och starka fadershänder under alla förhållande.

Hur bör man då förhålla sig, om man sökt helande hos Endifon och har fått det – eller inte fått det?

Det farliga med falska profeter är primärt deras förkunnelse. I samma grad den får makt över sinne och hjärta, förs man bort från Guds barns välsignade frid i tron på Jesus. Man måste därför vända sig bort från denna förkunnelse och alla dess lögner och i stället söka hjälp och tröst i Guds Ord och evangelium – och hålla sig till det. Detta bör man göra i bön till Gud om nåd och förlåtelse för all otro och olydighet – också för det, man har förbrutit sig med genom att söka hjälp hos en falsk lärare. Också denna synd finns det förlåtelse för! Har man upplevt att bli helad genom en förkunnare som Endifon, är det rätt och gott att överlämna detta helande till Gud i bön om att han skall upprätthålla det, om det kan förenas med hans goda vilja, och om inte att han tar det tillbaka. För friden och tryggheten i kristenlivet är oupplösligt förbundet med vissheten om att jag är i Guds händer och att han får lov att råda.

Då är jag överlämnad till honom som älskar mig högre än någon människa på jorden. Han som har ett överordnat mål: Att föra mig frälst till målet. Han som förmår att vända allt till välsignelse, frid och frälsning. Inget är bättre och tryggare än att vara i hans händer.

”O, tänk vad stort mitt liv är i Guds händer. Vad som än sker, mig intet skada kan. Det onda till välsignelse han vänder. Och jag är trygg fast gäst i främmande land.”

Redo att möta Gud?

av Egon Olsson

På följande sidor publicerar vi två angelägna artiklar som handlar om att vara redo för mötet med Gud. Författaren är pensionerad prost i Jörlanda.

Är jag redo att möta Gud?

Redo att möta Gud – en allvarlig fråga för varje människa. Ett möte som ingen av oss kommer undan. Eftersom det är så, behöver vi var och en reflektera över detta möte och förbereda oss inför det.

1. Varför redo?

Jag är en skapad varelse med en uppgift. Här på jorden är jag inte bara för min egen skull. Gud har gjort mig för att jag skall tillhöra Honom.

Varför Gud överhuvudtaget skapade något kan vi aldrig veta. Från Guds Ord vet vi att Gud ville det. (Upp. 4:11) Motivet från Guds sida behöver vi helt enkelt inte ha reda på. Hade Gud ansett det nödvändigt hade Han naturligtvis upplyst oss om det. För vår nyfikenhet kan frågan vara både spännande och intressant. Det är ju så med många frågor. Frågor kan vara farliga. De kan så lätt leda ut i otro. Där svar inte finns, skall vi inte kräva sådana. Skapelsens mysterium hör ihop med Gud själv. Vi vet från Guds Ord att Han har skapat allt. Vi vet att Han har skapat mig. Det är underbart nog. I Guds eget väsen skall vi akta oss för att tränga in. Luther har i sin förklaring till den 1:a trosartikeln givit oss några goda ord:

Jag tror, att Gud har skapat mig och alla varelser, givit mig kropp och själ, ögon, öron och alla lemmar, förnuft och alla sinnen, och att han ännu håller det vid makt; därtill försörjer mig rikligen och dagligen med kläder och föda, hus och hem och med allt det jag till livets uppehälle behöver, samt beskärmar och bevarar mig för skada, farlighet och allt ont:

Och detta allt av sin blotta nåd och faderliga godhet utan alla min förtjänst eller värdighet, för vilket jag är pliktig att tacka och lova, lyda och tjäna honom. Det är visserligen sant.

Vi är alltså skapade för att tillhöra Gud. I våra egna liv skall vi återge Hans helighet och renhet. Våra liv skall vara som en spegel för Gud. Han vill känna igen sig själv i oss. Gud har gett oss livet. Varje dag uppehåller Han det som Luther och Skriften säger (Nehemja 9:6). Varje sekund kommer mitt liv från Gud. Mitt liv står verkligen i Guds händer. Gud har Skaparens rätt till mitt liv. Därför har Han också Skaparens rätt att avkräva räknenskap.

2. Möten med Gud

Jag möter Gud i jordelivet som den som livet kommer ifrån. Han är den, som uppehåller mitt liv. Gjorde Han inte det, skulle jag inte kunna leva. Han har skapat mig för att jag skulle bli till välsignelse. Vi har olika gåvor,

och vi har dem främst för varandras skull. I själva livet finns ett beroende, som ingen av oss kommer ifrån. Varje dag påminns vi om det. Det är nyttigt att tänka efter ibland hur många människor som behövs för att jag skall kunna vara i verksamhet. Jag behöver inte bara vad människor kan, utan också vad de är. Vänliga ord, blickar och tankar omsätta i handling berikar livet. Här är ingen av oss utan betydelse.

Gud har också talat om för oss hur vi skall leva våra liv. Han har givit oss sina bud, som beskriver för oss det goda livet. Gud förbjuder det som skadar. Han uppmunttrar det som är gott. Hans folk skall vandra i de spår, som den Allsmäktige lagt.

I Jesus Kristus får vi kalla Gud vår käre himmelske Fader. Han erbjuder oss gemenskap i sin älskade Son. Det finns ett barnskap hos Gud, som är helt knutet till trons gemenskap med Jesus. Tillsammans med Jesus och i Honom har vi del i allt det underbara, som hör till Guds värld. Vi är verkligen Kristi medarvingar. I tron på Jesus ligger ett liv och väntar, som är präglad av den himmelska eviga verkligheten. I Jesus Kristus visar Gud sin stora generositet.

Att möta denna generositet har ett ansvar från vår sida. Att säga nej och förkasta Guds godhet får konsekvenser – det eviga livets förlust och evig förtappelse. För sent är alltid smärtsamt. Det eviga försent är en tragik utan jämförelse.

I evigheten möter jag Gud som domaren. Som Han en gång frågade Adam och Kain (1 Mos 3:9, 4:9) skall Han fråga mig om mitt liv. Vad skall jag svara? Ja, vad skall den svara, som underkände Guds vägledning i jordelivet, som ansåg sig själv bäst veta hur livet skulle levas, som ofta hade kritiska synpunkter på Gud själv och Hans Ord. Ja, vad skall man svara den Omutlige? Mitt samvete påminner mig då och då om räknenskapen. Jag kan känna det bränna i samvetet. Ju mer av Guds Ord som fått ett rum i mitt inre, desto känsligare blir samvetet. Det är för Guds Ord känsliga samveten vi behöver.

3. Förberedelsen

En självklar fråga dyker upp. Den är: lever jag ett heligt liv? Kan jag ärligt säga inför Guds Ord att Gud inte har något att anklaga mig för. En del ser ut att tro det, men i verkligheten kan ingen. Vi befinner oss i ett dilemma. Vi skall i vårt liv uttrycka det vi inte kan. Gud kräver helighet av oss. Inte vilken som helst utan fullkomlig helighet. Gud kan inte ta tillbaka sitt krav. Då skulle Han svika oss

och vara som djävulen. Han måste begära det, som Han vet vi inte kan prestera. Hur skall detta oerhörda problem lösas? Vi kan det ju inte alls. Gud löste själv problemet, Han lät sin Son bära all vår skuld. Den oskyldige blir den skyldige. Jesus försonade oss med Gud. Kristi försoning är vad Gud erbjuder oss att ta emot. Vill vi inte möta Gud på domens dag med vårt eget, måste vi ta emot Kristi försoning och leva av den. Det är en prövning för min tro att ta emot och leva av Kristi försoning. I teorin kan man nog göra det. Men att varje dag leva av Kristi försoningsdöd är något helt annat. Att ständigt erkänna sin fallna natur utan att i egenrättfärdighet underkänna sig själv är en krävande verklighet.

Det är en sak, som varje människa behöver. Det är syndainsikt. Den är inte lätt att tillägna sig, men den är nödvändig. Den är inte lätt att leva med, men den hör oundgängligen till livet. Den är bara möjlig att leva i, om Guds Ord blir Guds sanning i hjärta och samvete. När Guds Ord får vara det absoluta, som aldrig kan ifrågasättas och inte heller sker i mitt liv, kommer övertygelsen att skapas i mig, att jag är en fallen syndare. Det är inte något jag i mörka stunder tror och säger om mig själv. Det är något, som jag vet att jag är. Det behöver bli levande i mig hur mitt liv ser ut i Guds ögon. Ett stort under är det att Guds Ord har kraften att övertyga om att det är så.

Så jag får möta Gud i domen tillsammans med min Försonare och medlare. Med Jesus har jag övergått från döden till livet och kommer inte under någon dom. Därför kan aposteln Paulus få skriva i Romarbrevet: ”Så finns nu ingen fördömmelse för dem som är i Kristus Jesus.” (Rom. 8:1)

4. Att leva redo

Varje dag möter jag Gud. Han ställer mig i många situationer, där jag får välja mellan döden och livet. I allmänhet uppfattar nog inte människor livet så. De vill inte tro att de i olika situationer har med levande Gud att göra. Livet är vad de själva gör det till. De anser sig inte behöva blanda in Gud i det. Så tanklöst behöver ingen av oss leva. Jag får möta Gud tillsammans med Jesus. Det betyder att jag varje dag lever i tro på Jesus. Jag lever på Hans försoning, förlåtelse, upprättelse. Så blir jag redo att möta Gud. Jag vet att jag inte kan göra det på egen hand. Jag får hålla mig till Jesus.

Djävulen anklagar mig ofta. Han har tyvärr många gånger rätt i sina anklagelser. Just de misslyckanden han påpekar och talar om har skett i mitt liv. Men djävulen glömmen en sak. Han förbiser vem jag har med mig. Han ser inte Jesus. Missar han det, är han förlorad. Mig kan han anklaga, men inte Jesus. Bor Jesus i mig genom tron blir jag besk i munnen på djävulen.

Det stora undret kan ske. En fattig syndare lever som ett Guds barn, fri från synd och skuld. Det är vad Jesus åstadkommer i mitt liv efter Guds löfte. Lever vi med Jesus kan vi med aposteln Johannes få säga: ”Se vilken kärlek Fadern har skänkt oss: att vi får kallas Guds barn,

och det är vi också.” (1 Joh. 3:1) Sker detta är jag redo att möta Gud.

Så mitt liv består av denna ständiga förberedelse för att en gång möta Gud i evigheten. Förr eller senare är vi där. Vi står inför Guds tron. Det är viktigt att vi inte står där ensamma. Vi skall akta oss för att leva så självupptaget att vi tror oss kunna göra det.

Vägen till Guds tron är ingen tung och tröttsam väg. Jag behöver ju inte gå den ensam. Herren Jesus vill gå med mig. Det gör vandrigen allvarlig. Jag får inte släppa taget om Jesu hand. Vägen med Jesus är också fylld av glädje. Han har så mycket att berätta för mig. Han har så mycket att lära mig. Med Jesus har jag ingenting att frukta. Utan Jesus har jag allt att frukta. Den Helige har i sin godhet genom Jesus låtit oss leva som Hans älskade barn. Vet vi i förtröstan till Jesus att detta är sant är vi redo att möta Gud. Inte förkastar Gud sina barn. Han förkastar inte sin Son, och därmed inte heller Sonens vänner. Det är ju de som är Hans barn.

Mitt ansvar för andras möte med Gud

Kan jag som kristen ha ett ansvar för andra människors möte med Gud. En fråga vi behöver ställa oss. Jag lever i en viss omgivning. Dess förhållande till Gud ser ut på ett särskilt sätt. Vilket ansvar har jag för min omgivnings möte med Gud? Frågan är inte lätt att besvara, men desto angelägnare att reflektera över. Jag har ansvar inför Herren för hur min tro ser ut. Jag har också ett ansvar för hur jag förvaltar min tro inför andra. Det handlar inte om att visa upp något. Det är en fråga om sanning och ärlighet.

Om jag vill leva som Jesu lärjunge och vän behöver Han mig ute i världen. Därmed har jag ansvar för andras möte med Gud. Jag är ingen skylddokka, som har något att visa upp. Jag får gå i de spår, där Herren går före. I de spåren tar jag mitt ansvar. Jag ser mig om i världen. Jag reflekterar över vad jag ser och söker förstå det. Inför människorna tänker jag på vad som behöver ske i deras liv för att de skall bli Jesu lärjungar och vänner. I världen och människornas tänkesätt kommer trender och opinioner och vandrar sin väg fram. Stundom utgör de mäktiga hinder för Jesus att nå en människa. I allt detta finns jag med det ansvar Herren givit mig. Bakom det jag fått att förvalta finns ett förtroende. Det vill jag inte svika. Så jag närmar mig tiden för att förstå den och bli ett redskap i Herrens hand.

1. Tänkesätt i världen

Det är alltid en grannliga uppgift att söka förstå vad som rör sig i tiden. Det är också viktigt att vara medveten om sina utgångspunkter för tänkandet.

En viktig angelägenhet för tiden är förnekelsen av att det finns något, som är absolut sant. Med det absoluta menar jag något, som gäller oberoende av vad människor tycker och tänker. Var och en får välja sin väg, och ingen annan har rätt att ifrågasätta mitt val av livsväg. Det som är sant för mig behöver inte vara sant för dig. Vi går åt olika håll helt enkelt. Inte mer med det.

I en sådan atmosfär blir Bibeln starkt ifrågasatt. Bibeln gör ju anspråk på att stå för det absoluta. Bibeln är tydlig i allt vad den yttrar sig om. Dess krav måste bemötas på något sätt. Man kan direkt förneka dess anspråk. Några väljer den vägen. En del ser ut att inte riktigt klara det. De måste välja ett annat tillvägagångssätt. De ser Bibeln som människors tankar om Gud. Det mänskliga avgör vem Gud är. Man försöker göra det så sympatiskt man kan. Religion är viktigt för dessa människor. Det är ett mänskligt behov, som har med människors liv att göra. Vi behöver något utöver oss själva. Eftersom vetenskap betyder så mycket idag, ställs ofta Bibeln och vetenskapen emot varandra. Det skapar problem för den akademiska teologin. Man löser dilemmat på olika håll genom att problematisera Bibeln. Det finns olika teologier i Bibeln och tankelinjer, som delvis motsäger varandra.

Situationen skapar ett problem för Svenska kyrkan.

Den har gjort ett stort misstag genom att den satsat på det rent inomvärldsliga. Man tvingas ofta söka politiska lösningar. Man målar in sig i hörn, som är svåra att ta sig ur.

Tidens tänkesätt skapar flera etiska problem. Enligt mitt sätt att se har vi skaffat oss en kunskap, som vi saknar etik och moral att hantera. Gentekniken ställer oss inför svåra frågor. Vi har abortfrågan som har många komplikationer. Frågan om aktiv dödshjälp tränger sig fram alltmer. Till detta kommer svåra samlevnadsproblem med misshandel och psykisk tortyr. Själva äktenskapet är satt i fokus på ett sätt, som man bara för ett årtionde sedan inte kunde ana.

Om man är något medveten om tidens frågor behöver man fråga sig: varför tänker jag som jag gör om vad som rör sig i tiden? Hur mycket av kristen tro finns i mitt tänkande.

Från tiden flyttar vi nu fokus till:

2. Min närmaste omgivning

Hur ser den ut bland vänner, arbetskamrater, grannar, min egen familj? Reflekterar jag över hur dess förhållande till Gud ser ut? Har jag gett upp i den frågan? Jag ligger lågt med min egen tro. Jag vill inte hamna i svåra och pinsamma situationer, som jag får svårt att ta mig ur. Det kan vara lugnast att tiga och vara så snäll och hygglig jag kan. Hur mycket av världens tänkesätt känner jag igen i min omgivning? Kan jag överhuvudtaget känna igen något?

Det finns en stor vilsenhet bland människor. Från Guds Ord vet jag vad denna vilsenhet kommer av – man känner inte Jesus som sin Frälsare. Ibland har jag en känsla av att en del som vill vara kristna inte vet eller förstår hur långt borta från Kristus människor är i vår tid. Är detta något jag sörjer över? Plågas jag av att människor varken vet ut eller in och är totalt likgiltiga för den, som skulle kunna ge dem ett nytt liv? Plågas jag av tanken på vilken evighet de ser ut att gå till mötes?

Kan det vara så illa att jag rent av ursäktar att människor lever som de gör i förhållande till Kristus? De får ju ändå skylla sig själva. Vad kan jag göra åt det? Jag vet vilket val jag själv har gjort. Hur andra väljer får stå för dem. Är denna situation något jag vill göra något åt? Hur skall jag i så fall handla? Hur skall jag få människor att förstå att de behöver ta emot Jesus? Jag delar ju så mycket fint med andra människor, men inte det viktigaste. Hur skall jag få dem till Jesus? Enligt vår Frälsares föredöme och Skriftens Ord har vi alla här en missionsuppgift vi inte kan dra oss undan. Detta leder oss till en viktig fråga:

3. Hur möter jag min närmaste omgivning?

Hur uppfattar jag egentligen den? Vad betyder människor för mig? Hur ser jag Kristi plats i deras liv? Är Han också deras Frälsare och Försonare. I teorin vet jag ju att det förhåller sig så, men hur ser praktiken ut? Det är viktigt att jag förstår att Kristus älskar dem och vill leva med

dem. Vilka uttryck får detta i mitt liv med dem? Märker de någon gång i mitt liv något annorlunda, som kan få dem att fråga varför? Kanske har de för liten kunskap för att känna igen Jesus i mitt liv. Men kanske kan de fråga: varför hämnas du inte? Varför dömer du inte? Varför skrat- tar du inte med i fula och dåliga historier? En del kanske rent av är nyfikna. Varför är du inte som vi andra? Är jag bara snäll och oförarglig, eller finns det en udd i mina handlingar – inte som retar men väcker frågor. Det brukar sägas att de kristnas liv är den enda bibel världen läser. Kanske ligger det någonting i det. Hur det än är, så är jag i mitt jordeliv hänvisad till att leva med både trons och otrons människor. Detta förhållande ställer viktiga frågor till mig: Hur lever jag med mig själv inför dem? Suckar och klagar jag över livets bekymmer och låter ganska lite av tålmod och hopp till Kristus lysa fram? Hur lever jag med mig själv med dem? Får de känna av min vresighet och mitt dåliga humör? Låter jag mina motgångar gå ut över dem. Jag behöver också reflektera över vad jag ser av denna världens tänkesätt hos dem. Allt skall leda till att jag ser:

4. Vägar att gå

När det gäller frågan om andra människors beredskap att möta Gud gäller det alltid deras eviga salighet. Det är den omsorgen jag behöver bära med mig om var och en. Det handlar inte främst om att värva medlemmar till kyrkan utan att de kommer till tro på Jesus Kristus. Att tillhöra Svenska kyrkan är ingen salighetssak.

Några saker blir viktiga. En viktig sådan är att bekämpa känslan av nederlag, som så lätt infinner sig. Inför människors kompakta likgiltighet ger vi lätt upp. Det är ingen ide att erbjuda dem en kristen gemenskap. Vi har kanske fått veta att vi har en gammalmodig tro. Vem vill ha den? Tänker vi så misstror vi Kristus och kan falla för frestelsen att förakta andra.

Det är viktigt att inte få kramp av ett felaktigt krav att Guds rikes tillväxt beror av oss. En troendes insats är viktig. Herren behöver den, men den verkliga kampen sker i bönen. Bönekampen, för en kamp är det fråga om, skall ske i försoningens tecken. Vi ber inte att en människa skall komma till tro på Kristus för att vi tycker synd om henne. Vi ber i kärlek för att Kristus dog också för henne och inte vill förlora henne. Det får inte finnas ett uns av nedlåtande attityd i våra böner. Vi ber inte för människor för att de är dumma som inte tror. Vi ber för dem för att vi vet att Kristus älskar dem så högt att Han dog och uppstod för dem.

Det är inte särskilt ansträngande att märka att människor är mycket olika. En del utövar väldigt väl sina negativa attityder mot andra. De kan verka så inskränkta och småaktiga. Vad behöver de av mig som Kristi vän? Inte det som de kanske så ofta får från andra, när de visar sin motvilja mot dem. Vad behöver de alltså? Min kärlek. Den kan se olika ut gentemot olika människor. Jag behöver alltid reflektera över hur jag i olika situationer skall ge åt andra vad Kristus givit åt mig. En fråga jag alltid

bör ställa till mitt samvete är: hur skulle Jesus ha gjort? Svaren hämtar jag från Jesu exempel i Bibeln. Inför frågorna, som andra människor ställer, är det viktigt att inte gå längre i sina svar än man har tro och kunskap till. Jag skall alltid ha klart för mig att Herren inte behöver mig som försvarsadvokat. Jag behöver inte leva under kravet att en kristen måste ha svar på allt. Ofta får jag hänvisa till Guds visdom, inte för att smita undan, utan för att Gud är Gud och vet och förstår allt ur evighetens synpunkt.

Det är viktigt att ta vara på vad jag har i den kristna gemenskap jag lever i. De gåvor jag har ger jag åt den. Jag har fått dem av Herren inte för att behålla dem för mig själv, utan för att ge vidare. I mitt kristna sammanhang får jag vara en uppmuntrande kraft. Kristi kyrka består av alla dem, som i tro och liv bekänner att Jesus Kristus är Försonaren och den uppståndne Herren. Från många olika håll kommer de, men vad de alla har gemensamt är att de är syndare och Kristus är deras Herre.

Varje Kristustroende har sitt eget ansvar i om omgivningen är redo att möta Gud. Som troende kan vi inte vara annat än säningsmän. Växten ger Gud. Vår uppgift är inte att betrakta resultat utan att stå till tjänst. ”Om inte Herren bygger huset är arbetarnas möda förgäves. Om inte Herren bevarar staden vakar väktaren förgäves.” (Ps 127:1) Det som alltid är viktigt är troheten. Den ser Herren efter, och Han låter den bära frukt. Vi behöver inte se frukten. Det är gott nog för oss att få bära den.

Gud har alltid en väg med varje människa. Vägen till Gud är ett mysterium. Vi får inte tro att Gud är hos en människa, först sedan vi berättat om Honom. Han är i andras liv långt före oss.

Är min omgivning redo att möta Gud? Jag har en viktig uppgift att fylla. Människor runt mig behöver Gud. Han är ju deras Skapare, som i Jesus Kristus återlöst dem. Vi får alltid vara försiktiga i våra omdömen om hur människors förhållande till Gud ser ut. För oss gäller det att hålla fast vid att Gud älskar dem. Han gör det inte med den overseendets slapphet, som denna världen praktiserar. Guds kärlek är en helig förtärande eld. Vi kan aldrig göra mer för andra människors tro, än vad Gud redan gör. Vi får bedja och visa Kristi barmhärtighet.

Är min omgivning redo att möta Gud? Den frågan ställer en fråga till mig om min egen gudfruktighet. Gudfruktig är den, som ger Gud sitt liv och inte ger det åt världen och sin egen vilja. Vi får som Kristustroende vara med i ett stort arbete utan att förlora vår själ. Herren Gud ger oss förtroende. Låt oss vara aktsamma om det.